

Mlha promáčí vše řídkým vlhkem svým,
je všecko bez kontury, bez barvy,
a sklivým vzduchem, mléčně zkaleným
se třese tichounce plyn žlutavý.

Svit měsíce se tlačí do ulic
a oblívá vše vlhkou září svou —
dům za domem už padá snění vstříc,
jen tu tam žhne za pestrou záclonou.

Za blízkým rohem časem zableskne —
tu tramvaj — hrčíc mizí ulicí
a sype světlo rudě příšerné
kol na ty černé domy mlčící.

Lilie!

Jsem strašně spit tou bělí vaší...
zavírám oči,
vlastně cítím, jak se samy touhou
    po tmě zavírají —
ó, bože, díky — tma je — vidím tmu jen —
sametově hebkou tmou,
tmu černou, zahořklou,
tmu sazí...

... chumle ve tmě,
nějaké bílé chumle —
kde vzaly se ty bílé chumle jepic?
Tma od nich bělá, bělá intensivně,
však bělá beze zvuku a mrazivě —
    ach, to je běli!

Já po celém ji cítím těle
a nejvíc na prstech, tu mastnou běl,
i v žilách cítím ji — a já jsem všecek bílý
a topím se v té běli, co jí všady,
chci křičet o pomoc,
však zoufalá ta myšlenka má zmítá se v té běli
chaotické —
v běl taví se tou bělí, bělí bezezvukou,
jež se všech stran se na mne sype práškovitě
a ztláčuje má gesta,
nekonečná běl...

Lili Lili Lili!
Lili Lili Lili!
Lili Lili Lili!
Lili Lili Lili!
Lili Lili Lili!

